

Hepatitis B virus reactivation during hepatitis C direct-acting antiviral therapy in patients with previous HBV infection

Naoki Kawagishi, Goki Suda, Masahiro Onozawa, Megumi Kimura, Osamu Maehara, Jyun Ito, Masato Nakai, Takuya Sho, Mitsuteru Natsuizka, Kenichi Morikawa, Koji Ogawa, Naoya Sakamoto

Journal of Hepatology, article in press

Η ευρεία εφαρμογή της θεραπείας έναντι της χρόνιας ηπατίτιδας C με άμεσα δρώντα αντι-ικά (DAAs) έφεραν στο προσκήνιο το θέμα της ενεργοποίησης της ηπατίτιδας B σε ασθενείς με HCV-HBV συλλοίμωξη. Η ενεργοποίηση της HBV αναφέρεται όχι μόνο σε ασθενείς με χρόνια λοίμωξη (HBsAg+), αλλά ακόμα και σε περιπτώσεις παρελθούσας λοίμωξης (HBsAg-/antiHBc+).

Ο σκοπός της παρούσας αναδρομικής μελέτης από τη Ιαπωνία ήταν να διερευνηθεί η συχνότητα και τα χαρακτηριστικά των ασθενών με ενεργοποίηση της παρελθούσας ηπατίτιδας B σε ασθενείς υπό αγωγή με DAAs.

Μελετήθηκαν 191 ασθενείς με χρόνια ηπατίτιδα C, οι οποίοι έλαβαν DAAs (75 sofosbuvir/ledipasvir, 53 sofosbuvir/ribavirin και 63 daclatasvir/asunaprevir). Στην τελική ανάλυση περιλήφθηκαν 169 ασθενείς, από τους οποίους 84 (50%) είχαν δείκτες παρελθούσας HBV λοίμωξης (HBsAg αρνητικό, anti-HBc ή/και anti-HBs θετικό, HBV-DNA μη ανιχνεύσιμο). Η ενεργοποίηση της HBV λοίμωξης ορίστηκε ως αύξηση του HBV DNA $\geq 1.3 \log_{10}$, καθώς και επακόλουθη αύξηση της ALT.

Χαρακτηριστικά των ασθενών: μέση ηλικία: 69 (44-87) έτη, άνδρες/γυναίκες: 39/45, ALT: 43 (διακύμανση: 16-205) IU/L, HCV RNA προ θεραπείας 6.3 (4.0-7.1) \log_{10} IU/ml, γονότυπος HCV: 1 n=61, 2 n=23.

Συνολικά, σε 5 ασθενείς (5/84, 5.9%) με παρελθούσα HBV λοίμωξη παρουσίασαν ανιχνεύσιμα επίπεδα HBV DNA κατά τη διάρκεια της αγωγής με DAA. Σε έναν ασθενή διαπιστώθηκε επίσης αύξηση της ALT, η οποία, όμως αποδόθηκε σε τοξικότητα των DAAs. Και στους 5 ασθενείς τα επίπεδα του anti-HBs πριν την έναρξη θεραπείας με DAA ήταν < 30 mIU/ml, ενώ τα επίπεδα HBV DNA παρέμειναν σε χαμηλά επίπεδα ($< 2 \log_{10}$ IU/ml) και σε 4 από τους 5 ασθενείς ήταν μη ανιχνεύσιμα 3 μήνες μετά τη διακοπή των DAA. Μόνο σε έναν ασθενή το HBV DNA παρέμεινε θετικό 12 μήνες μετά την ολοκλήρωση της αντί-HCV αγωγής. Κανένας ασθενής δεν έλαβε θεραπεία έναντι της HBV.

Τα δεδομένα της παρούσας μελέτης υποδηλώνουν πως ο μηχανισμός ενεργοποίησης της HBV λοίμωξης υπό θεραπείας με DAA διαφέρει από αυτόν της ενεργοποίησης της HBV υπό ανοσοκατασταλτική αγωγή.

Τα μειονεκτήματα της παρούσας μελέτης είναι ο αναδρομικός της χαρακτήρας και σχετικά μικρός αριθμός των ασθενών. Παρά ταύτα η μελέτη είναι σημαντική, καθώς αποδεικνύει την πιθανότητα επανεμφάνισης ανιχνεύσιμου HBV DNA σε ασθενείς με παρελθούσα HBV λοίμωξη, οι οποίοι λαμβάνουν DAAs. Επίσης, άλλες ομάδες ασθενών υπό DAAs (π.χ. ασθενείς με HCV/HIV συλλοίμωξη και HCV αιμοκαθαρόμενοι ασθενείς) ενδεχομένως να διατρέχουν ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο ενεργοποίησης της HBV λοίμωξης.

[http://www.journal-of-hepatology.eu/article/S0168-8278\(17\)30249-0/fulltext](http://www.journal-of-hepatology.eu/article/S0168-8278(17)30249-0/fulltext)

Επιμέλεια κειμένου – Έλενα Βεζαλή